

X.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Hærstyrken paa de dansk-vestindiske Der.

(Afgiven af Landsstingets Udvalg den 12te Januar 1880).

Det foreliggende Lovforflag stiller sig vel først og fremmest det Maal at tilveiebringe en betryggende Ordning af Hærvæsenet paa de dansk-vestindiske Der; men igennem det Forhold, hvori disse Der ifølge Kolonialloven af 27de November 1863 staa til Møderlandet, bringes der et, dels finantsielt, dels politisk, Moment af en særegen Bestaafenhed ind i Lovforflaget.

Svad nu angaar Grundtanke i dette, som gaar ud paa, at alle Foranstaltningerne vedrørende Dernes militære Styrke atter skulle udgaa fra Møderlandet, og at samtlige dermed forbundne Udgifter som en Følge heraf skulle overtages af Staten, da finder den Tilslutning hos Udvalgets Flertal (Berg, Carstensen, Saffner, Schlegel). Selv bortset fra de uheldige Erfaringer, man hos os har gjort ved at lade Kolonialraadene selv tage Bestemmelse om Militærvæsenets Ordning og Styrke, maa det vistnok erkendes, at det altid er en meget mislig Sag for en Stat at give sine Kolonier altså frie Hænder med Hensyn til Fastsettelsen af Militærstyrken, imod at Kolonierne selv bestride de derhen hørende Udgifter; thi vedkommende Kolonialregjering vil i ugunstige Læder være stærkt fristet til at søge at tilveiebringe Besparelser i de Udgifter, der — som de til Militærvæsenet — ikke give noget iøjensaldende Udbytte og altså synes bedst at kunne beskeres, uagtet det netop er i knappe Læder, at man mest er udfat for den Misforståelse og Gjæring, der fører til Ordnenes Forstyrrelse. Men hvis dette gjælder som almindelig Regel, saa har det dobbelt Gyldighed overfor Kolonier i de tropiske Egne, hvor pludselige Naturbegivenheder saa hyppig tilføie Beboerne haarde, uventede Slag, og hvor den overveiende Del af Befolkningen bestaar af en Mennekerace, hvis Mangel paa Landsudvikling og klart moralisk Begreb, hvis let paavirkelige og lidenskabelige Sind og hvis hensynsløse Uændighed, naar den staa overfor den Svagere, er noksom bekjendt fra de forskjellige Negeropstande, der have hjemstøgt andre Magters Der i de vestindiske Farvande. Der ligger i disse Forhold en bestandig Fare for, at uberegnelige Tilfældigheder kunne faae de mest skjæbnesvangre Følger, naar de, som skulle hævde No og Orden i Kolonierne, ikke raade over det Eneste, Negeren i sin lidenskabelige Opblusning høier sig for: den fysiske Magt, og Staten kan derfor kun værne sig mod slige Farer ved selv at forestaa Ordningen af Militærvæsenet i sine Kolonier. Overfor slige Besiddelser er det sikkert ligesaa meget den danskes som enhver anden Regjerings uafviselige Pligt at sørge for, at ikke blot Statens Autoritet opretholdes, men at der tillige ydes Borgernes Person og Eiendom den Sikkerhed, som de have Ret til at forlange i et civiliseret Samsund. Denne Pligt kan ingen Stat unddrage sig, saalænge det nationale Flag vaier over Kolonien, og ligger denne i et paa Kolonier saa rigt Strøg som den mexicanske Gabbugt, vil navnlig den mindre Stat, hvis Besiddelser blive Offre for Løsløshed, fordi den har svigtet denne Pligt, stærkt udsætte sig for ydmygende Paamindelser fra de Stater, hvis Kolonier ligge i Nærheden af den, hvor Ordenen ikke er bleven opretholdt paa tilbørlig Maade.